

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/147/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6718206805
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ama Odalošová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6718206805.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Amy Odalošovej a členov senátu JUDr. Danice Kočíčkovej a Mgr. Kataríny Katkovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: Z. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom TXXX/X, XXX XX O., o zaplatenie 4 376,85 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 12Csp/81/2018-74 zo dňa 16. 04. 2019, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 12Csp/81/2018-74 zo dňa 16. 04. 2019 v napadnutom výroku II., ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu sčasti 8,9 % úroku ročne zo sumy 4 376,85 € od 16. 11. 2018 do zaplatenia, ako aj v závislom výroku III., ktorým súd prvej inštancie priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % p o t v r d z u j e.
- II. Žalovanému nepriznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 4 376,85 €, úrok 120,56 €, úrok z omeškania 1,69 € a 5 % úrok z omeškania zo sumy 4 376,85 € od 16. 11. 2018 do zaplatenia, 5 % úrok z omeškania ročne zo sumy 120,56 € od 16. 11. 2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (výrok I.).

Súd zamietol žalobu sčasti 8,9 % úroku ročne zo sumy 4 376,85 € od 16. 11. 2018 do zaplatenia (výrok II.).

Súd priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % (výrok III.).

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa domáhal zaplatenia istiny 4 376,85 €, úroku 120,56 €, úroku z omeškania 1,69 €, 8,9 % úroku zo sumy 4.376,85 € od 16. 11. 2018 do zaplatenia, 5 % úroku z omeškania ročne zo sumy 4 376,85 € od 16. 11. 2018 do zaplatenia, 5 % úroku z omeškania zo sumy 120,56 € od 16. 11. 2018 do zaplatenia titulom uzatvorenej Úverovej zmluvy č. 000000000395019 zo dňa 31. 03. 2017, na základe ktorej boli poskytnuté žalovanému peňažné prostriedky vo výške 5 000 €. Žalovaný sa zaviazal splácať úver v splátkach do 13. 03. 2025. Po zosplatení sa pohľadávka stala splatná 15. 11. 2018.

3. Okresný súd na základe predložených listinných dokladov zistil, že žalobca so žalovaným uzatvoril úverovú zmluvu na základe zákona číslo 129/2010 Z. z., zmluva obsahovala zákonné náležitosti. Žalovaný bol v súlade s § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyzvaný na predčasné splatenie úveru dňa 15. 11. 2018. Pohľadávka žalobcu voči žalovanému ku dňu predčasného zosplatenia 15. 11. 2018 predstavovala sumu 4 559,10 €, pozostáva z istiny 4 376,85 €. Žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 5 000 €, uhradil istinu 623,15 €, preto výsledná suma je 4 376,85 €. Úroky

120,56 € sú do predčasného zosplatnenia vo výške 8,9 % ročne, čo vyplýva zo zmluvy. Nezaplatená istina je 4 376,85 €, úrok 120,56 €, úroky z omeškania 1,69 € okresný súd priznal žalobcovi. Okresný súd zamietol žalobu v časti 8,9 % úroku ročne z nezaplatennej istiny 4 376,85 € od 16. 11. 2018 do zaplatenia, nakoľko sa jedná o úrok po zosplatnení pohľadávky (uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo 143/98). Dohodnuté úroky, zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu jeho splátok, od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi 5 % úrok z omeškania ročne po splatnosti pohľadávky z nezaplatennej istiny 4 376,85 € od 16. 11. 2018 do zaplatenia a 5 %-ný úrok z omeškania ročne z nezaplatených úrokov 120,56 € do splatnosti pohľadávky, s ktorou je v omeškani od 16. 11. 2018 do zaplatenia v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 Vládneho nariadenia 87/1995 Z. z.

4. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP.

5. Proti rozsudku v časti, v ktorej súd prvej inštancie zamietol žalobu v prevyšujúcej časti, podal v súlade s § 355 ods. 1 CSP, v lehote v súlade s § 362 ods. 1 CSP odvolanie žalobca, navrhol rozhodnutie súdu prvej inštancie zmeniť v napadnutom rozsahu tak, že súd návrhu žalobcu vyhovie.

6. Odvolateľ poukázal na to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď mu nepriznal ročný 8,9 % úrok z nezaplatennej istiny 4 376,85 € od 16. 11. 2018 do zaplatenia z dôvodu, že sa jedná o úrok po zosplatnení pohľadávky. Podľa odvolateľa výkladom príslušných ustanovení zákona, resp. analógiou legis nárok na dohodnutý (zmluvný úrok) nie je obmedzený do zosplatnenie dlhu, povinnosť ho platiť trvá do vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov. Poukázal na § 497 Obchodného zákonníka, podľa ktorého zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, pričom z tohto ustanovenia, aj keď upravuje len moment, od ktorého je dlžník povinný platiť úroky a nie moment, do ktorého táto povinnosť trvá, nepriamo vyplýva povinnosť platenia zmluvného úroku počas držby peňažných prostriedkov. Podľa § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve, úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov, toto ustanovenie teda spája povinnosť platenia úrokov s obdobím skutočnej držby peňažných prostriedkov. Z komentáru IURA EDITION Obchodného zákonníka vyplýva, že pri omeškani s vrátením peňažných prostriedkov má veriteľ nárok jednak na úrok z úveru a jednak na úrok z omeškania (§ 369 ods. 1). Obdobne v zmysle ust. § 16 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľ má právo kedykoľvek počas doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere spotrebiteľský úver úplne alebo čiastočne splatiť pred dohodnutou lehotou splatnosti, v takom prípade je spotrebiteľ povinný uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. Ust. 13 ods. 3 zák. č. 129/2010 Z. z. upravuje nárok veriteľa na zmluvný úrok pre prípad odstúpenia od zmluvy zo strany dlžníka - spotrebiteľa, a to tak, že ak spotrebiteľ uplatní právo podľa odseku 1, je povinný zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny odo dňa, keď sa spotrebiteľský úver začal čerpať, až do dňa splatenia istiny. Ak zákon č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľovi ukladá povinnosť pri odstúpení zaplatiť zmluvne dohodnuté úroky až do dňa splatenia istiny, musí mať tomu zodpovedajúce právo na zmluvne dohodnuté úroky po zosplatnení aj veriteľ. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškani dlžníka ani prípadné zosplatnenie dlhu. Iný výklad by musel byť odôvodnený priamo príslušnými zákonnými ustanoveniami, alebo nepriamo - extenzívnym výkladom existujúcich zákonných ustanovení. Výklad, že úroky patria len do splatnosti, by znamenal, že porušenie zmluvy zo strany dlžníka sankcionuje veriteľa, ktorý prichádza o dohodnutý zmluvný úrok a zvýhodňuje dlžníka vo forme zníženia úroku na úroveň zákonného úroku z omeškania. Toto nepredstavuje rovnovážne usporiadanie záväzkového vzťahu po porušení povinností dlžníka, ale naopak ho nelogicky zvýhodňuje. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak učinil. Odvolateľ zároveň poukázal na dôvodovú správu k zákonu č. 106/2014 Z. z., ktorým sa mal zmeniť a doplniť zákon č. 40/1964 Zb., že veriteľ po jednorazovom zosplatnení bude mať nárok len na úroky z omeškania. Táto navrhovaná zmena nebola legislatívne prijatá, teda zákonodarca nárok veriteľa na zmluvne dohodnutý úrok po zosplatnení dlhu neobmedzil. Poukázal na rozhodnutia, ktoré podporujú jeho právny záver - rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/108/2017, 8Co/138/2017-83 zo dňa 27. 03. 2018, 8Co/206/2018 zo dňa 27. 11. 2018, Krajského súdu Žilina 11Co/12/2017 zo dňa 31. 01. 2017, Krajského súdu v Banskej Bystrici 43Co/23/2017, 43Co/7/2018, 43Co/21/2018, 43Co/28/2017, 43Co/29/2018,

43Co/37/2018, 17Co/121/2018 (z ktorých vyplýva, že v rozhodnutí Najvyššieho súdu súd jednoznačne nevyslovil, že veriteľ má nárok na úroky iba do splatnosti dlhu). Ďalej poukázal na rozhodnutie KS Prešov 14Co/22/2018, 24Co/29/2019, 25Co/71/2018, Krajského súdu v Nitre sp zn. 12Co/116/2017, 8Co/193/2017, 7Co/366/2017, 12Co4/2018, podľa ktorého právna úprava - ak to nevylučuje ani osobitná dohoda zmluvných strán - vo všeobecnosti nevylučuje súbežné platenie zmluvne dohodnutých úrokov z úveru až do zaplatenia a zároveň aj platenie úrokov z omeškania, ak sa dlžník dostal do omeškania s platením dlhu, poukázal na zápisnicu z občiansko-právneho kolégia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 07. 002. 2017 a potrebu posudzovania konkrétnej dohody strán sporu, „nakoľko pokiaľ v spotrebiteľskej zmluve je dohodnuté platenie zmluvných úrokov až do doby vrátenia úveru, nemožno bez ďalšieho, teda bez ohľadu na existujúcu dohodu, nepriznať úrok po zosplatnení, okrem prípadov, že takéto zmluvné dojednania sú neplatné, čo však je vždy vecou posúdenia konkrétnych skutkových okolností. Z ust. § 503 ObZ bez ďalšieho nie je možné uzavrieť, že úrok patrí len do splatnosti úveru, keďže toto ustanovenie upravuje otázku splatnosti úrokov (pre prípad, že si ju zmluvné strany nedohodli inak), nie otázku doby trvania povinnosti platiť úroky. Doba trvania povinnosti platiť úroky je upravená len určením jej začiatku v § 502 ObZ a koniec doby je ponechaný na vôľu zmluvných strán. V zásade je možné dohodnúť zmluvný úrok až do doby vrátenia úveru. Odvolateľ poukázal na rozhodnutie NS ČR č. k. 33Cds0/212/2014 zo dňa 21. 08. 2014, podľa ktorého „dohodnuté úroky a úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky, majú však iný právny dôvod a veriteľ ich môže požadovať popri sebe. Zákonné úroky z omeškania nenahrádzajú od splatnosti pohľadávky úroky, ktoré si strany dojednali. V prípade zosplatnenia dlhu z dôvodu dlhodobého neplnenia záväzkov dlžníka, dochádza k spravodlivému navýšeniu úročenia o úrok z omeškania, čo naopak považuje odvolateľ za absurdné je, že z dôvodu porušenia zmluvných povinností dlžníka - spotrebiteľa, by malo dôjsť k zhoršeniu postavenia veriteľa, ktorý svoje záväzky zo zmluvy neporušil, stále nemá v držbe finančné prostriedky a má (podľa názoru prvoinštančného súdu) stratiť aj nárok na zmluvné úroky. Odvolateľ tiež poukázal na odlišné stanovisko podpredsedu Ústavného súdu SR, JUDr. Milana Ľalíka v Náleze zo dňa 24. 10. 2013 sp. zn. I. ÚS 547/2012, v ktorom poukázal na neudržateľnú predimenzovanú ochranu spotrebiteľa.

7. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

8. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu podľa § 379, 380 CSP, bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil v časti zamietnutia žaloby v súlade s § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne a v časti závislého výroku o náhrade trov konania.

9. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

10. Odvolací súd v konaní súdu prvej inštancie nezistil vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok.

11. Podľa § 387 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Odvolanie žalobcu do výroku, ktorým súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti žalobu zamietol nepoukazuje na žiadne také dôvody, ktoré by podmieňovali zmenu rozhodnutia.

13. Odvolateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci, ktoré videl v tom, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia finančných prostriedkov až do ich vrátenia, teda aj po predčasnom zosplatnení, v odvolaní citoval právnu úpravu v ustanoveniach § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka a komentár k týmto ustanoveniam z IURA EDITION. Podľa odvolateľa z ustanovení Obchodného zákonníka vyplýva, že povinnosť platenia úrokov sa spája s obdobím skutočnej držby požičených peňažných prostriedkov, čo potvrdzuje aj ustanovenie § 16 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. Z ustanovenia § 497 ObZ vyplýva, že obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky a to až do okamihu ich reálneho vrátenia. Zároveň odvolateľ poukázal na § 13 ods. 3 zák. č. 129/2010 Z. z., keď má v prípade odstúpenia od zmluvy o úvere veriteľ právo, aby mu dlžník uhradil dohodnutý úrok od požičania finančných prostriedkov do splatenia istiny. Tvrdenie, že po zosplatnení

úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, podľa odvolateľa nemá oporu v právnych predpisoch.

14. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje.

15. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, ako aj s právnym posúdením veci v napadnutej časti.

16. Predmetom konania v časti, ktorou súd žalobu zamietol je žalobcom uplatnený nárok na úrok po zosplatnení spotrebiteľského úveru. Vo veci nie je sporné, že na základe zmluvy o úvere poskytol žalobca žalovanému finančné prostriedky, jedná sa o spotrebiteľský zmluvný vzťah uzatvorený medzi žalobcom - osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalovaným - fyzickou osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

17. Odvolateľ v odvolaní odvodzuje svoj nárok na dohodnutý úrok z úveru po zosplatnení z ustanovenia § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 3, 391 ods. 1 ObZ., ust. § 13 ods. 3, § 16 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. K uvedenému treba uviesť, že z hypotézy týchto noriem nevyplýva do kedy je dlžník povinný platiť úroky v prípade zosplatnenia úveru. Ustanovenie § 503 ods. 3 ObZ a § 16 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. upravuje úplne odlišnú situáciu a síce situáciu, keď dlžník vráti poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve, teda právna norma neupravuje situáciu po zosplatnení úveru veriteľom.

18. Odvolací súd nerozporuje tvrdenie žalobcu, že dohodnuté úroky sú cenou za oprávnenie užívať veriteľov kapitál počas dohodnutej doby. Keďže ale po zosplatnení úveru dlžník už toto oprávnenie nemá, nemôže byť povinný zaň platiť. Odvolací súd udáva, že splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav, že požičaná suma istiny sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca, a za tento stav (poskytnutia lehoty na postupné splácanie) patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojim právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene nedošlo (zmena času splatnosti), zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa. Jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru navyšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. V danom protiprávnom stave patria zmluvným stranám sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. 87/1995 Z. z.

19. K tvrdeniu odvolateľa v odvolaní, že dlžník získa výhodnejšie postavenie, odvolací súd udáva, že veriteľ pristúpil k zosplatneniu úveru, t. j. vybral si jednu z možností, ktoré mu umožňuje zákon, mohol však využiť iné zákonné prostriedky, napr. ponechať vzťah bez zmeny, odstúpiť od zmluvy ... Na doplnenie odvolací súd uvádza, že pri posudzovaní pozície dlžníka, ktorý by podľa niektorých názorov porušením povinnosti získal výhodnejšie postavenie oproti dlžníkom, ktorí svoje záväzky plnia riadne, nakoľko sa zbavil povinnosti plniť zmluvne dohodnuté plnenie (úroky) je potrebné brať do úvahy aj následok tohto porušenia, ktorým je skoršia ako pôvodne dohodnutá splatnosť celej pohľadávky. Dlžník v tomto prípade síce nemá povinnosť platiť (zmluvné) úroky, na druhej strane stráca výhodu splátok a je povinný zaplatiť celý dlh naraz a skôr, ako bolo pôvodne zjednané. Z pozície veriteľa to znamená, že síce stráca nárok na úroky, ale na druhej strane veriteľ má nárok na zaplatenie celého dlhu naraz bez čakania na jeho úhradu, ako je to v prípade postupného splácania. Otázka rýchleho vymoženia dlhu je spojená s predzmluvnou aktivitou (zisťovanie platby schopnosti klienta) a zabezpečením úveru. Podľa názoru odvolacieho súdu rozhodnutie NS SR publikované ako R 59/98, z odôvodnenia, ktorého vyplýva, že veriteľovi patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov iba do splatnosti dlhu, v danom prípade do dňa predčasnej splatnosti a následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť už iba úroky z omeškania, je použiteľný na daný skutkový stav. Uvedený názor bol podrobený aj prieskumu ústavnosti, kde uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 18. 09. 2012 č. k. IV. ÚS 476/2012-14 je založené na výklade záveru, že je ústavne akceptovateľné, že po zosplatnení úveru nastupuje režim platenia úrokov z omeškania, a nie už úrokov z úveru. Aj z rozhodnutie NS SR uverejneného v časopise ZSP č. 55/96 vyplýva, že úroky vo výške dohodnutej pri poskytnutí úveru patria do splatnosti úveru (uvedený úver sa stal splatným zosplatnením).

20. Pokiaľ odvolateľ poukazuje na rozhodnutia iných odvolacích súdov, prípadne rozhodnutia NS ČR, ktoré danú otázku podľa odvolateľa riešili inak, odvolací súd poukazuje na to, že nejde v súlade s Čl. 2 ods. 2 CSP o ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. V uvedenej súvislosti poukazuje odvolací súd na vysvetlenie obsahu pojmu „ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít“, ustálená rozhodovacia prax je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj jednotlivito v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali“. S prihliadnutím na Čl. 3 CSP do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie. Rozhodnutia súdov iných štátov, a teda ani rozhodnutia Ústavného súdu ČR a Najvyššieho súdu ČR pod tento pojem nespádajú.

21. Sám odvolateľ v odvolaní poukazoval na Zápisnicu z občiansko-právneho kolégia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 07. 002. 2017, podľa ktorej, ako tvrdí žalobca je potrebné pri nároku na úrok z omeškania po zosplatnení úveru posudzovať konkrétnu dohodu strán sporu, „nakoľko pokiaľ v spotrebiteľskej zmluve je dohodnuté platenie zmluvných úrokov až do doby vrátenia úveru, nemožno bez ďalšieho, teda bez ohľadu na existujúcu dohodu, nepriznať úrok po zosplatnení, okrem prípadov, že takéto zmluvné dojednania sú neplatné, čo však je vždy vecou posúdenia konkrétnych skutkových okolností. Z uvedeného teda nevyplýva, že úroky z úveru po zosplatnení možno priznať priamo na základe znenia ustanovenia zákona, bez dohody v zmluve o ich platení po zosplatnení. Tvrdený záver kolégia Krajského súdu v Košiciach je teda v súlade s rozhodnutím v tomto konaní, keďže z neho vyplýva, že pre priznanie úroku z úveru po zosplatnení úveru je potrebné posudzovanie konkrétnej dohody strán sporu o platení zmluvných úrokov až do doby vrátenia úveru. V tomto konaní žalobca netvrdil, že si v zmluve so žalovaným dohodol platenie úroku po zosplatnení, a preto súd nemohol v tomto konaní skúmať, či na základe dohody účastníkov, ktorou dohodli platenie dohodnutého úroku z úveru aj po zosplatnení úveru takýto nárok žalobcovi vznikol. Pre úplnosť odvolací súd udáva, že pokiaľ odvolateľ poukazuje na rozhodnutia NS ČR, podľa rozsudku Najvyššieho súdu ČR z 27. 06. 2007 sp. zn. 33Odo/657/2005, nie je možné vylúčiť, aby si zmluvné strany pri peňažnej pôžičke dohodli úroky aj za dobu, počas ktorej bude istina dlžníkom skutočne užívaná (do jej faktického vrátenia veriteľovi), teda aj za dobu, počas ktorej je dlžník v omeškani so splnením svojho záväzku. Z hľadiska posúdenia doby, za ktorú boli pri peňažnej pôžičke dohodnuté úroky, je vždy určujúci obsah zmluvy podľa dohody zmluvných strán. Tento záver zopakoval Najvyšší súd ČR aj v rozsudku z 24. 07. 2014 sp. zn. 33Cbo/140/2014, pričom úroky a úroky z omeškania môžu byť veriteľom požadované vedľa

seba. Z obsahu rozhodnutí tiež potom vyplýva, že predpokladom tohto nároku je dohoda strán, nárok nevyplýva priamo zo zákona. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že rozhodnutie je nesprávne, z dôvodu, že právna úprava - ak to nevyklučuje ani osobitná dohoda zmluvných strán - vo všeobecnosti nevyklučuje súbežné platenie zmluvne dohodnutých úrokov z úveru až do zaplatenia a zároveň aj platenie úrokov z omeškania, ak sa dlžník dostal do omeškania s platením dlhu, nespôsobuje to nesprávnosť rozhodnutia, z dôvodu, že súd prvej inštancie nezamietol návrh z uvedeného dôvodu.

22. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. potvrdil, keď dôvody uvedené v odvolaní nemali za následok, aby bolo rozhodnutie posúdené ako vecne nesprávne. Odvolací súd preskúmaval aj rozhodnutie o náhrade trov konania a zistil, že súd prvej inštancie vzhľadom na výsledok sporu použil správne ustanovenie zákona, v odvolacom konaní neboli uvedené žiadne dôvody nesprávnosti rozhodnutia v tejto časti.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaný bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný a preto by mu vzniklo proti žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania, keďže však žalovanému v odvolacom konaní nevznikli žiadne trov, odvolací súd mu nárok na náhradu trov konania voči neúspešnému žalobcovi nepriznal.

24. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania, t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpisu uvedie, tiež proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).